

Funcțiile și necesitatea noului basm

Răsfoind revistele

Breviar

„Poestile... mi-av sugerat credința turbătoare că există cineva care a văzut și vede tot ce este prostec, rău, caraghios, cineva străin de zeii, de dragii, de țarii, de poții, cineva foarte deștept și curajos. Am simțit de timpuriu — cred că de la vreo 8 ani — că o astfel de forță există... În spatele poveștilor, al cîntecelor sîntăm prezența unei forțe legendare, care creează poveștile și toate cîntecurile... În poezii oamenii zboară prin aer pe „covorul zburător”, umbrau cu oțene „de șapte poște”, învâlu morții stropindu-i cu „apă moartă” și cu „apă vie”, construiau castelele într-o singură noapte și, în genere, poveștile își deschideau perspective către o altă lume, în care exista și acțiunea, oisind la viață mai bună, o forță liberă, neliniștă” (Maxim Gorki: Despre basme).

de exemplu unora înaintași ca Andersen și Selma Lagerlöf, care nu s-au temut să scrie basme inspirate din realitate, epoci lor, și cunoscînd în deosebi remarcabilele succese ale literaturii sovietice în acest domeniu, li vom lăsa pe secerșii în plată propriul lor scepticism și ne vom ațma convingerea că basmul nu e perfect realizabil.

Elementele fantastice ale unui asemenea vis — mai e nevoie de această subliniere? — sînt strîns legate de adevărul vieții. Din acest punct de vedere, oricît de paradoxal ar părea una, basmul se integrează perfect în ceea ce numim creație realistă.

Fantasticul basmului șișesele din realitate, caracteristica lui fiind amplificarea „elementului real pînă la limită. El reprezintă adesea „gîndirea tehnologică” a poporului, după expresia lui Maxim Gorki, și dănd astfel realizat un vis o răzîmă a omnirii și deșteplind în felul acesta dorința de a schimba lumea, de a o ridica la înălțimea vîștului creator. Lenin arăta că basmele dezvăluie entuziasmul și speranțele poporului. E deci firesc să resimțim nevoia unor basme noi, în stare să ducă mai departe visul creator, și încă de ceea ce poporul a năzuit timp de milenii și a realizat azi.

Optimismul basmului decurge din caracterul lui popular, din optimismul poporului încredințat de puterea lui. Basmul a fost întotdeauna o armă în mîna poporului. În alara aspectului lui despre care am vorbit, acul năzuzim și că pe lume mai bună, basmul a lăsat în împărății, boierii și chibaburi, în tot ceea ce concretiza aspirația. Basmul trebuie să rămîna o armă în mîna poporului, să lovească în noi lui dușmanii, atit în cei de peste hotare cît și în cei rămași printre noi, fără a mai vorbi de reminiscentele mentălității burgeoze. Pentru a o putea face avem nevoie de un basm nou cu un nou bagaj fantastic.

Ca urmare a legăturii lui cu realitatea, a optimismului, basmul a avut întotdeauna o umitoare putere de sugestie, căci ideea afilată la baza basmului era pe înțelesul tuturor. Aceasta explică și ariia arse de răs-punsul la unia și acul șișiasi basm.

Nu ne e îngădui să disprețim forța de sugestie a basmului, care i-a speriat în un moment dat pînă și pe unii pedagogi mărgniți, încredințați cu datoria de basmele. Ii s-ar putea prezenta copilor o realitate deformată. După cum am văzut, nimic nu poate înlocui basmul în opera de educație pînă la o anumită vîrstă, de la care copilul face din deosebirea dintre planul real și planul fantastic, bucurîndu-se numai de farmecul basmului, pe care-l consideră ca atare, ca basm. Să nu temem prin urmare de a crea adevărate basme noi, impregnate de acel element fantastic dezchizat de drumuri, pe care copiii noștri îl așteaptă, și să ne amintim că, vorbind despre menirea basmului, Maxim Gorki spunea: „Nu, eu nu sînt împotriva fantasticalității eroic din vechile basme, eu sînt pentru crearea de basme noi care să facă educația și să-ri ridică pe om din situația de salohor, care execută munci sînice sau din situația de mester indiferent, la situația de artist liber și activ, creator al unei civilizații noi”.

Și acum să ne întăm de ce basmul face tot-oada începutul educației morale și cetățenești a copilului. De unde, dacă nu din basm, primeste el primele noțiuni asupra luptei de clasă, sub forma specifică a luptei dintre bine și rău? Basmul „ne” întotdeauna cu cei buni și copilul se obișnuiește să-considerare prieteni pe aceștia, care-și suscită admirația — dușmani pe cei „răi”, stigmatizați în basm. Cel buni sînt îndrăzneți, viteji, iubesc oamenii și s’nt mîlțib de oameni. Copilul îi iubeste la rîndu lui așia în eroii basmului primele modele spre care tinde. Școlă și curajului, a dragostei și devotamentului față de oameni, a urii împotriva dușmanului, rolul basmului în acest domeniu al educației e de neprețuit pentru că însuși copilului pe nesimțite, nedidacticit, în modul cel mai plăcut și convîngător, notiunile pe care altmîntea i-le-am transmis mult mai greu și cu mult mai puțin succes.

Maxim Gorki a atras de mult atenția asupra importanței rolului pe care-l are basmul în educarea intelectuală și morală a copilului. „Citadela sfărîmată” vine să confirme, de astădată fără posibilitatea de discuție, călățiile de dramaturgie ale lui Horia Lovinescu și să înscrie în repertoriul teatrului românesc una din cele mai valoroase lucrări de artă din ultimul deceniu. Piesa este sortită, credem, să dureze.

Ideea fundamentală a dramei — exprimată în titlu — o constituie procesul de destrămare, prăbușire și sfărîmare a burgheziei contemporane în condițiile revoluției sociale. Meritul piesei constă toamai în faptul că această idee, extrasă din realitate, a fost realizată artistic, imaginea fiind impresionantă. Primul act se petrece în 1943, celelalte în 1948, în casa familiei de burghezii Dragomirescu. Dragomireștii nu constituiau nici în timpul războiului o citadelă inexpugnabilă, cum îi plăcea să creadă stușidului drag de familie. Cîmei ani mai tîrziu, în prejma și în zilele naționalizării, citadela — desface din toate tăchetele, ilustrînd prăbușirea socială a clasei, firesc, inevitabil și definitivă. Oricum se poate obiecta piesei, afară de puterea ei de convingere.

Avocatul Dragomirescu, seful familiei, se transformă din domn în epav. Mătușă Adela, din domniță cu năsu-n sus în speculanta de brînză, la negru. Costică, din fabricant, în colțar. Gătescu din diplomat în conspirator de duzină. Marie-Jeanne, din cocotă de clasă mare, în preocupată la Talcoie. Matei din este pur, în întredîm impur... Paralel cu acest proces se desfășoară, la fel de logic, dar mai puțin inspirat, procesul de eliberare din marmasul burghez a oamenilor onești din familie. Bunica — savantă bătrîna — trece de la disprețuirea citadeli, la atacarea ei. Petru, orb din pricina războiului, începe să „vadă”, Irina, rudă să-racă a familiei, se eliberează din „vraja” ucigătoare a dragostei pentru Matei și pășește spre relacere, s.a.m.d. La mijloc se învîrte fără sens Emilia, „mama”, fîmță incoerentă și mărginită care, după ce n-a priceput nimic o viață întreagă, constată la încetarea furtunii că a „dus o viață fără rost, fără nici un preț”. Convingătoare amară, că și gustul „Citadela” și al sfărîmăturilor ei. La căderea cortinei, procesul este judecat, nimenu nu mai poate găsi argumente în favoarea împințării.

Ca artist, Horia Lovinescu se vadește a fi mai degrabă arhitect decît poet. Caracteristică mijloacelor sale de lucru este inteligența, utilizată aproape în exclusivitate. Dramaturgul nu posedă nici nervul lui Baranga, nici patosul lui Davidoglu, nici spontaneitatea Anei Novac. El nu excelează în prin plasticitatea și expresivitatea limbajului, disimulînd de un vocabular intelectualist și adesea livresc. H. Lovinescu este un raționalist care, calculînd matematic, a ridicat

critica din „lașul literar” nr. 2-3, 4—1955. Nu putem trece în revistă critica din „lașul literar” fără a remarcă două preocupări importante și demne de menționare ale revistei: prima linie de istoria literară și mai ales de valorificarea operelor critice a lui Ibrăileanu, iar a doua de probleme de teatru. În nr. 1 din 1955 articolul lui I. D. Lăudat „Activitatea lui Ibrăileanu în presa progresistă între 1889—1900”, iar în nr. 4 din 1955, amplul și documentat studiul semnat de Al. Dima „Concepția despre artă și literatură a lui G. Ibrăileanu”.

Articolele și notele referitoare la teatrul (text, regie, interpretare) sînt iscalite de N. Barbu, Radu Naumescu, N. I. Popa și alții. În nr. 2-3 se publică o cronică a lui Const. Ciopraga „Inchinată poemului dramatic „Fata pelor” de Veronica Porumbacu.

Modul basmului e modul în care copilul descoperă lumea, modul cel mai accesibil mentalității lui. Am analizat într-un alt articol l) explicația elementului fantastic care impregnază substanța basmului. Aș vrea să precizez acum că răsfoind în opățile a cîțiva ani; evoluția psihică a omnirii întregi, copilul începe prin a privi lumea cu ochii omului primitiv, pentru care explicația fantastică a fenomenelor naturii, vieții și societății e cea mai accesibilă. Copilul moștenește setea de fantastică primilor oameni, iar basmul îi oferă, încorporate, primele și elementele a ajutorul căroră își va face o imagine a ceea ce s’chama lumea primilor oameni. Cîrînd, copilul depășește faza în care crede că basmul îi înfățișază adevărul adevărat. Dar a tunci e și beneficiar de cunoștințele transmise prin intermediul basmului, și-a îmbogățit lumea interioară cu noi cunoștințe căpătate din familie, gîndirii, școlă și păstrătoare basmului o dragoste în care intră puțină superioritate și, inconștient, un dram de recunoscință. De aci înainte și pînă la bătrîneț basmul va rămîna un favorit al fiecărui vîrstă, chiar dacă trece pe al doilea sau al treilea plan, un favorit care oferă doar prilejul de a-și admira verva, fantezia și neprețutul, un favorit care, în diferent de vîrstă — place și va place în continuare.

„Dumnil senator A. I.” „Dumnil sef de poliție” „Dumnil doctor” „Dumnil Tindala, cunoscutul fură-casă” al zilelor noastre, pe acei care lucrează fără răspundere cu încercările în redactare sau în alte locuri de muncă, pe lingușorii și pe fatarnicii, care la un loc ridică pietele serioase în calea noului din viața noastră. Cîteva din satirile lui Tatomir, vizînd obiective negative tipice, contine simțiri la extirparea a ceea ce este învechit și anihilat în realitate. Nu se poate spune, însă, că toate producțiile din volum servesc cu aceeași intensitate la stirpirea fenomenului satirizat, deoarece una din cerințele de bază ale satirilor adevărate, anume necesitatea ca elementul comic să fie întovășit peste tot în conștința cititorului și sentimentului o disoluție în care s’facă simțit că suferim de puternie în cele mai multe din bucățile apărute în volum. Astfel, lectura unor satiric, amuzant și fapt notoriu, iar „Dumnil avocat” sau „Dumnil ser de poștă” dă cititorului mai mult impresia ridicolului grotesc decît acela al odiorității și creșterii cîrîndului. Considerăm că această situație e prielnică în primul rînd pentru a analiza multe elemente exterioare pur fizice de care arteseori omul — oricine ar fi el — se poate obiecta ca aceasta nu este substituită de esența și nu există este substituită lor. Altfel, vom întîlni în locul unor bestii, cum au fost în realitate simțirile „Dumnil primar”, coștii satirizati, — niște paltă grețoasă, dar deloc odioasă. Trăsiura dominantă de caracter a „Dumnil primar” e, oare, „În urechi îi sună știripa”: zăringă-zăringă” e steară de scene de disoluție în care s’face simțit că s’deceșă de „Lucea aște/Hos/ de Colnaru/ De la „Trel sarmale”; asupra „Dumnil avocat” se fac notații superficiale. Lipsita de caracter a „Dumnil primar” înmînîntă la caracterul său: „Cu bastonul de ivoria/De acasă pînă-n pretoriul/Fac-o coadă e fapt notoriu, iar aparția „Sefului de poștă” — simbol al forței dure și-a statutului burgez — și-a caracterul său: „Dumnil primar” e la-și quasi-haldeancesc în după răsare/Un leganat chipul/Ed domnului de melodie/Cu țîmă în omor/ Zvirle spre cimpe/Sădîm din sea ugor/Sar avînd de-a face cu o satiră, ceea ce este obiecta ca aceasta nu este prezentată trăsătura dominantă de caracter a celui ce simbolizează forța negativă, pentru pătrunderea mai adîncă a conflictelor neimpacate dintre muncitori și patronii care, deși vream, ar fi adus, credem, o contribuție mai valoroasă realizării istorice a cetor două povestiri.

„Dumnil primar”, „Dumnil avocat” și „Dumnil doctor” sînt simțiri la extirparea a ceea ce este învechit și anihilat în realitate. Nu se poate spune, însă, că toate producțiile din volum servesc cu aceeași intensitate la stirpirea fenomenului satirizat, deoarece una din cerințele de bază ale satirilor adevărate, anume necesitatea ca elementul comic să fie întovășit peste tot în conștința cititorului și sentimentului o disoluție în care s’facă simțit că suferim de puternie în cele mai multe din bucățile apărute în volum. Astfel, lectura unor satiric, amuzant și fapt notoriu, iar „Dumnil avocat” sau „Dumnil ser de poștă” dă cititorului mai mult impresia ridicolului grotesc decît acela al odiorității și creșterii cîrîndului. Considerăm că această situație e prielnică în primul rînd pentru a analiza multe elemente exterioare pur fizice de care arteseori omul — oricine ar fi el — se poate obiecta ca aceasta nu este substituită de esența și nu există este substituită lor. Altfel, vom întîlni în locul unor bestii, cum au fost în realitate simțirile „Dumnil primar”, coștii satirizati, — niște paltă grețoasă, dar deloc odioasă. Trăsiura dominantă de caracter a „Dumnil primar” e, oare, „În urechi îi sună știripa”: zăringă-zăringă” e steară de scene de disoluție în care s’face simțit că s’deceșă de „Lucea aște/Hos/ de Colnaru/ De la „Trel sarmale”; asupra „Dumnil avocat” se fac notații superficiale. Lipsita de caracter a „Dumnil primar” înmînîntă la caracterul său: „Cu bastonul de ivoria/De acasă pînă-n pretoriul/Fac-o coadă e fapt notoriu, iar aparția „Sefului de poștă” — simbol al forței dure și-a statutului burgez — și-a caracterul său: „Dumnil primar” e la-și quasi-haldeancesc în după răsare/Un leganat chipul/Ed domnului de melodie/Cu țîmă în omor/ Zvirle spre cimpe/Sădîm din sea ugor/Sar avînd de-a face cu o satiră, ceea ce este obiecta ca aceasta nu este prezentată trăsătura dominantă de caracter a celui ce simbolizează forța negativă, pentru pătrunderea mai adîncă a conflictelor neimpacate dintre muncitori și patronii care, deși vream, ar fi adus, credem, o contribuție mai valoroasă realizării istorice a cetor două povestiri.

„Dumnil primar”, „Dumnil avocat” și „Dumnil doctor” sînt simțiri la extirparea a ceea ce este învechit și anihilat în realitate. Nu se poate spune, însă, că toate producțiile din volum servesc cu aceeași intensitate la stirpirea fenomenului satirizat, deoarece una din cerințele de bază ale satirilor adevărate, anume necesitatea ca elementul comic să fie întovășit peste tot în conștința cititorului și sentimentului o disoluție în care s’facă simțit că suferim de puternie în cele mai multe din bucățile apărute în volum. Astfel, lectura unor satiric, amuzant și fapt notoriu, iar „Dumnil avocat” sau „Dumnil ser de poștă” dă cititorului mai mult impresia ridicolului grotesc decît acela al odiorității și creșterii cîrîndului. Considerăm că această situație e prielnică în primul rînd pentru a analiza multe elemente exterioare pur fizice de care arteseori omul — oricine ar fi el — se poate obiecta ca aceasta nu este substituită de esența și nu există este substituită lor. Altfel, vom întîlni în locul unor bestii, cum au fost în realitate simțirile „Dumnil primar”, coștii satirizati, — niște paltă grețoasă, dar deloc odioasă. Trăsiura dominantă de caracter a „Dumnil primar” e, oare, „În urechi îi sună știripa”: zăringă-zăringă” e steară de scene de disoluție în care s’face simțit că s’deceșă de „Lucea aște/Hos/ de Colnaru/ De la „Trel sarmale”; asupra „Dumnil avocat” se fac notații superficiale. Lipsita de caracter a „Dumnil primar” înmînîntă la caracterul său: „Cu bastonul de ivoria/De acasă pînă-n pretoriul/Fac-o coadă e fapt notoriu, iar aparția „Sefului de poștă” — simbol al forței dure și-a statutului burgez — și-a caracterul său: „Dumnil primar” e la-și quasi-haldeancesc în după răsare/Un leganat chipul/Ed domnului de melodie/Cu țîmă în omor/ Zvirle spre cimpe/Sădîm din sea ugor/Sar avînd de-a face cu o satiră, ceea ce este obiecta ca aceasta nu este prezentată trăsătura dominantă de caracter a celui ce simbolizează forța negativă, pentru pătrunderea mai adîncă a conflictelor neimpacate dintre muncitori și patronii care, deși vream, ar fi adus, credem, o contribuție mai valoroasă realizării istorice a cetor două povestiri.

„Dumnil primar”, „Dumnil avocat” și „Dumnil doctor” sînt simțiri la extirparea a ceea ce este învechit și anihilat în realitate. Nu se poate spune, însă, că toate producțiile din volum servesc cu aceeași intensitate la stirpirea fenomenului satirizat, deoarece una din cerințele de bază ale satirilor adevărate, anume necesitatea ca elementul comic să fie întovășit peste tot în conștința cititorului și sentimentului o disoluție în care s’facă simțit că suferim de puternie în cele mai multe din bucățile apărute în volum. Astfel, lectura unor satiric, amuzant și fapt notoriu, iar „Dumnil avocat” sau „Dumnil ser de poștă” dă cititorului mai mult impresia ridicolului grotesc decît acela al odiorității și creșterii cîrîndului. Considerăm că această situație e prielnică în primul rînd pentru a analiza multe elemente exterioare pur fizice de care arteseori omul — oricine ar fi el — se poate obiecta ca aceasta nu este substituită de esența și nu există este substituită lor. Altfel, vom întîlni în locul unor bestii, cum au fost în realitate simțirile „Dumnil primar”, coștii satirizati, — niște paltă grețoasă, dar deloc odioasă. Trăsiura dominantă de caracter a „Dumnil primar” e, oare, „În urechi îi sună știripa”: zăringă-zăringă” e steară de scene de disoluție în care s’face simțit că s’deceșă de „Lucea aște/Hos/ de Colnaru/ De la „Trel sarmale”; asupra „Dumnil avocat” se fac notații superficiale. Lipsita de caracter a „Dumnil primar” înmînîntă la caracterul său: „Cu bastonul de ivoria/De acasă pînă-n pretoriul/Fac-o coadă e fapt notoriu, iar aparția „Sefului de poștă” — simbol al forței dure și-a statutului burgez — și-a caracterul său: „Dumnil primar” e la-și quasi-haldeancesc în după răsare/Un leganat chipul/Ed domnului de melodie/Cu țîmă în omor/ Zvirle spre cimpe/Sădîm din sea ugor/Sar avînd de-a face cu o satiră, ceea ce este obiecta ca aceasta nu este prezentată trăsătura dominantă de caracter a celui ce simbolizează forța negativă, pentru pătrunderea mai adîncă a conflictelor neimpacate dintre muncitori și patronii care, deși vream, ar fi adus, credem, o contribuție mai valoroasă realizării istorice a cetor două povestiri.

„Dumnil primar”, „Dumnil avocat” și „Dumnil doctor” sînt simțiri la extirparea a ceea ce este învechit și anihilat în realitate. Nu se poate spune, însă, că toate producțiile din volum servesc cu aceeași intensitate la stirpirea fenomenului satirizat, deoarece una din cerințele de bază ale satirilor adevărate, anume necesitatea ca elementul comic să fie întovășit peste tot în conștința cititorului și sentimentului o disoluție în care s’facă simțit că suferim de puternie în cele mai multe din bucățile apărute în volum. Astfel, lectura unor satiric, amuzant și fapt notoriu, iar „Dumnil avocat” sau „Dumnil ser de poștă” dă cititorului mai mult impresia ridicolului grotesc decît acela al odiorității și creșterii cîrîndului. Considerăm că această situație e prielnică în primul rînd pentru a analiza multe elemente exterioare pur fizice de care arteseori omul — oricine ar fi el — se poate obiecta ca aceasta nu este substituită de esența și nu există este substituită lor. Altfel, vom întîlni în locul unor bestii, cum au fost în realitate simțirile „Dumnil primar”, coștii satirizati, — niște paltă grețoasă, dar deloc odioasă. Trăsiura dominantă de caracter a „Dumnil primar” e, oare, „În urechi îi sună știripa”: zăringă-zăringă” e steară de scene de disoluție în care s’face simțit că s’deceșă de „Lucea aște/Hos/ de Colnaru/ De la „Trel sarmale”; asupra „Dumnil avocat” se fac notații superficiale. Lipsita de caracter a „Dumnil primar” înmînîntă la caracterul său: „Cu bastonul de ivoria/De acasă pînă-n pretoriul/Fac-o coadă e fapt notoriu, iar aparția „Sefului de poștă” — simbol al forței dure și-a statutului burgez — și-a caracterul său: „Dumnil primar” e la-și quasi-haldeancesc în după răsare/Un leganat chipul/Ed domnului de melodie/Cu țîmă în omor/ Zvirle spre cimpe/Sădîm din sea ugor/Sar avînd de-a face cu o satiră, ceea ce este obiecta ca aceasta nu este prezentată trăsătura dominantă de caracter a celui ce simbolizează forța negativă, pentru pătrunderea mai adîncă a conflictelor neimpacate dintre muncitori și patronii care, deși vream, ar fi adus, credem, o contribuție mai valoroasă realizării istorice a cetor două povestiri.

„Dumnil primar”, „Dumnil avocat” și „Dumnil doctor” sînt simțiri la extirparea a ceea ce este învechit și anihilat în realitate. Nu se poate spune, însă, că toate producțiile din volum servesc cu aceeași intensitate la stirpirea fenomenului satirizat, deoarece una din cerințele de bază ale satirilor adevărate, anume necesitatea ca elementul comic să fie întovășit peste tot în conștința cititorului și sentimentului o disoluție în care s’facă simțit că suferim de puternie în cele mai multe din bucățile apărute în volum. Astfel, lectura unor satiric, amuzant și fapt notoriu, iar „Dumnil avocat” sau „Dumnil ser de poștă” dă cititorului mai mult impresia ridicolului grotesc decît acela al odiorității și creșterii cîrîndului. Considerăm că această situație e prielnică în primul rînd pentru a analiza multe elemente exterioare pur fizice de care arteseori omul — oricine ar fi el — se poate obiecta ca aceasta nu este substituită de esența și nu există este substituită lor. Altfel, vom întîlni în locul unor bestii, cum au fost în realitate simțirile „Dumnil primar”, coștii satirizati, — niște paltă grețoasă, dar deloc odioasă. Trăsiura dominantă de caracter a „Dumnil primar” e, oare, „În urechi îi sună știripa”: zăringă-zăringă” e steară de scene de disoluție în care s’face simțit că s’deceșă de „Lucea aște/Hos/ de Colnaru/ De la „Trel sarmale”; asupra „Dumnil avocat” se fac notații superficiale. Lipsita de caracter a „Dumnil primar” înmînîntă la caracterul său: „Cu bastonul de ivoria/De acasă pînă-n pretoriul/Fac-o coadă e fapt notoriu, iar aparția „Sefului de poștă” — simbol al forței dure și-a statutului burgez — și-a caracterul său: „Dumnil primar” e la-și quasi-haldeancesc în după răsare/Un leganat chipul/Ed domnului de melodie/Cu țîmă în omor/ Zvirle spre cimpe/Sădîm din sea ugor/Sar avînd de-a face cu o satiră, ceea ce este obiecta ca aceasta nu este prezentată trăsătura dominantă de caracter a celui ce simbolizează forța negativă, pentru pătrunderea mai adîncă a conflictelor neimpacate dintre muncitori și patronii care, deși vream, ar fi adus, credem, o contribuție mai valoroasă realizării istorice a cetor două povestiri.

„Dumnil primar”, „Dumnil avocat” și „Dumnil doctor” sînt simțiri la extirparea a ceea ce este învechit și anihilat în realitate. Nu se poate spune, însă, că toate producțiile din volum servesc cu aceeași intensitate la stirpirea fenomenului satirizat, deoarece una din cerințele de bază ale satirilor adevărate, anume necesitatea ca elementul comic să fie întovășit peste tot în conștința cititorului și sentimentului o disoluție în care s’facă simțit că suferim de puternie în cele mai multe din bucățile apărute în volum. Astfel, lectura unor satiric, amuzant și fapt notoriu, iar „Dumnil avocat” sau „Dumnil ser de poștă” dă cititorului mai mult impresia ridicolului grotesc decît acela al odiorității și creșterii cîrîndului. Considerăm că această situație e prielnică în primul rînd pentru a analiza multe elemente exterioare pur fizice de care arteseori omul — oricine ar fi el — se poate obiecta ca aceasta nu este substituită de esența și nu există este substituită lor. Altfel, vom întîlni în locul unor bestii, cum au fost în realitate simțirile „Dumnil primar”, coștii satirizati, — niște paltă grețoasă, dar deloc odioasă. Trăsiura dominantă de caracter a „Dumnil primar” e, oare, „În urechi îi sună știripa”: zăringă-zăringă” e steară de scene de disoluție în care s’face simțit că s’deceșă de „Lucea aște/Hos/ de Colnaru/ De la „Trel sarmale”; asupra „Dumnil avocat” se fac notații superficiale. Lipsita de caracter a „Dumnil primar” înmînîntă la caracterul său: „Cu bastonul de ivoria/De acasă pînă-n pretoriul/Fac-o coadă e fapt notoriu, iar aparția „Sefului de poștă” — simbol al forței dure și-a statutului burgez — și-a caracterul său: „Dumnil primar” e la-și quasi-haldeancesc în după răsare/Un leganat chipul/Ed domnului de melodie/Cu țîmă în omor/ Zvirle spre cimpe/Sădîm din sea ugor/Sar avînd de-a face cu o satiră, ceea ce este obiecta ca aceasta nu este prezentată trăsătura dominantă de caracter a celui ce simbolizează forța negativă, pentru pătrunderea mai adîncă a conflictelor neimpacate dintre muncitori și patronii care, deși vream, ar fi adus, credem, o contribuție mai valoroasă realizării istorice a cetor două povestiri.

„Dumnil primar”, „Dumnil avocat” și „Dumnil doctor” sînt simțiri la extirparea a ceea ce este învechit și anihilat în realitate. Nu se poate spune, însă, că toate producțiile din volum servesc cu aceeași intensitate la stirpirea fenomenului satirizat, deoarece una din cerințele de bază ale satirilor adevărate, anume necesitatea ca elementul comic să fie întovășit peste tot în conștința cititorului și sentimentului o disoluție în care s’facă simțit că suferim de puternie în cele mai multe din bucățile apărute în volum. Astfel, lectura unor satiric, amuzant și fapt notoriu, iar „Dumnil avocat” sau „Dumnil ser de poștă” dă cititorului mai mult impresia ridicolului grotesc decît acela al odiorității și creșterii cîrîndului. Considerăm că această situație e prielnică în primul rînd pentru a analiza multe elemente exterioare pur fizice de care arteseori omul — oricine ar fi el — se poate obiecta ca aceasta nu este substituită de esența și nu există este substituită lor. Altfel, vom întîlni în locul unor bestii, cum au fost în realitate simțirile „Dumnil primar”, coștii satirizati, — niște paltă grețoasă, dar deloc odioasă. Trăsiura dominantă de caracter a „Dumnil primar” e, oare, „În urechi îi sună știripa”: zăringă-zăringă” e steară de scene de disoluție în care s’face simțit că s’deceșă de „Lucea aște/Hos/ de Colnaru/ De la „Trel sarmale”; asupra „Dumnil avocat” se fac notații superficiale. Lipsita de caracter a „Dumnil primar” înmînîntă la caracterul său: „Cu bastonul de ivoria/De acasă pînă-n pretoriul/Fac-o coadă e fapt notoriu, iar aparția „Sefului de poștă” — simbol al forței dure și-a statutului burgez — și-a caracterul său: „Dumnil primar” e la-și quasi-haldeancesc în după răsare/Un leganat chipul/Ed domnului de melodie/Cu țîmă în omor/ Zvirle spre cimpe/Sădîm din sea ugor/Sar avînd de-a face cu o satiră, ceea ce este obiecta ca aceasta nu este prezentată trăsătura dominantă de caracter a celui ce simbolizează forța negativă, pentru pătrunderea mai adîncă a conflictelor neimpacate dintre muncitori și patronii care, deși vream, ar fi adus, credem, o contribuție mai valoroasă realizării istorice a cetor două povestiri.

„Dumnil primar”, „Dumnil avocat” și „Dumnil doctor” sînt simțiri la extirparea a ceea ce este învechit și anihilat în realitate. Nu se poate spune, însă, că toate producțiile din volum servesc cu aceeași intensitate la stirpirea fenomenului satirizat, deoarece una din cerințele de bază ale satirilor adevărate, anume necesitatea ca elementul comic să fie întovășit peste tot în conștința cititorului și sentimentului o disoluție în care s’facă simțit că suferim de puternie în cele mai multe din bucățile apărute în volum. Astfel, lectura unor satiric, amuzant și fapt notoriu, iar „Dumnil avocat” sau „Dumnil ser de poștă” dă cititorului mai mult impresia ridicolului grotesc decît acela al odiorității și creșterii cîrîndului. Considerăm că această situație e prielnică în primul rînd pentru a analiza multe elemente exterioare pur fizice de care arteseori omul — oricine ar fi el — se poate obiecta ca aceasta nu este substituită de esența și nu există este substituită lor. Altfel, vom întîlni în locul unor bestii, cum au fost în realitate simțirile „Dumnil primar”, coștii satirizati, — niște paltă grețoasă, dar deloc odioasă. Trăsiura dominantă de caracter a „Dumnil primar” e, oare, „În urechi îi sună știripa”: zăringă-zăringă” e steară de scene de disoluție în care s’face simțit că s’deceșă de „Lucea aște/Hos/ de Colnaru/ De la „Trel sarmale”; asupra „Dumnil avocat” se fac notații superficiale. Lipsita de caracter a „Dumnil primar” înmînîntă la caracterul său: „Cu bastonul de ivoria/De acasă pînă-n pretoriul/Fac-o coadă e fapt notoriu, iar aparția „Sefului de poștă” — simbol al forței dure și-a statutului burgez — și-a caracterul său: „Dumnil primar” e la-și quasi-haldeancesc în după răsare/Un leganat chipul/Ed domnului de melodie/Cu țîmă în omor/ Zvirle spre cimpe/Sădîm din sea ugor/Sar avînd de-a face cu o satiră, ceea ce este obiecta ca aceasta nu este prezentată trăsătura dominantă de caracter a celui ce simbolizează forța negativă, pentru pătrunderea mai adîncă a conflictelor neimpacate dintre muncitori și patronii care, deși vream, ar fi adus, credem, o contribuție mai valoroasă realizării istorice a cetor două povestiri.

„Dumnil primar”, „Dumnil avocat” și „Dumnil doctor” sînt simțiri la extirparea a ceea ce este învechit și anihilat în realitate. Nu se poate spune, însă, că toate producțiile din volum servesc cu aceeași intensitate la stirpirea fenomenului satirizat, deoarece una din cerințele de bază ale satirilor adevărate, anume necesitatea ca elementul comic să fie întovășit peste tot în conștința cititorului și sentimentului o disoluție în care s’facă simțit că suferim de puternie în cele mai multe din bucățile apărute în volum. Astfel, lectura unor satiric, amuzant și fapt notoriu, iar „Dumnil avocat” sau „Dumnil ser de poștă” dă cititorului mai mult impresia ridicolului grotesc decît acela al odiorității și creșterii cîrîndului. Considerăm că această situație e prielnică în primul rînd pentru a analiza multe elemente exterioare pur fizice de care arteseori omul — oricine ar fi el — se poate obiecta ca aceasta nu este substituită de esența și nu există este substituită lor. Altfel, vom întîlni în locul unor bestii, cum au fost în realitate simțirile „Dumnil primar”, coștii satirizati, — niște paltă grețoasă, dar deloc odioasă. Trăsiura dominantă de caracter a „Dumnil primar” e, oare, „În urechi îi sună știripa”: zăringă-zăringă” e steară de scene de disoluție în care s’face simțit că s’deceșă de „Lucea aște/Hos/ de Colnaru/ De la „Trel sarmale”; asupra „Dumnil avocat” se fac notații superficiale. Lipsita de caracter a „Dumnil primar” înmînîntă la caracterul său: „Cu bastonul de ivoria/De acasă pînă-n pretoriul/Fac-o coadă e fapt notoriu, iar aparția „Sefului de poștă” — simbol al forței dure și-a statutului burgez — și-a caracterul său: „Dumnil primar” e la-și quasi-haldeancesc în după răsare/Un leganat chipul/Ed domnului de melodie/Cu țîmă în omor/ Zvirle spre cimpe/Sădîm din sea ugor/Sar avînd de-a face cu o satiră, ceea ce este obiecta ca aceasta nu este prezentată trăsătura dominantă de caracter a celui ce simbolizează forța negativă, pentru pătrunderea mai adîncă a conflictelor neimpacate dintre muncitori și patronii care, deși vream, ar fi adus, credem, o contribuție mai valoroasă realizării istorice a cetor două povestiri.

„Dumnil primar”, „Dumnil avocat” și „Dumnil doctor” sînt simțiri la extirparea a ceea ce este învechit și anihilat în realitate. Nu se poate spune, însă, că toate producțiile din volum servesc cu aceeași intensitate la stirpirea fenomenului satirizat, deoarece una din cerințele de bază ale satirilor adevărate, anume necesitatea ca elementul comic să fie întovășit peste tot în conștința cititorului și sentimentului o disoluție în care s’facă simțit că suferim de puternie în cele mai multe din bucățile apărute în volum. Astfel, lectura unor satiric, amuzant și fapt notoriu, iar „Dumnil avocat” sau „Dumnil ser de poștă” dă cititorului mai mult impresia ridicolului grotesc decît acela al odiorității și creșterii cîrîndului. Considerăm că această situație e prielnică în primul rînd pentru a analiza multe elemente exterioare pur fizice de care arteseori omul — oricine ar fi el — se poate obiecta ca aceasta nu este substituită de esența și nu există este substituită lor. Altfel, vom întîlni în locul unor bestii, cum au fost în realitate simțirile „Dumnil primar”, coștii satirizati, — niște paltă grețoasă, dar deloc odioasă. Trăsiura dominantă de caracter a „Dumnil primar” e, oare, „În urechi îi sună știripa”: zăringă-zăringă” e steară de scene de disoluție în care s’face simțit că s’deceșă de „Lucea aște/Hos/ de Colnaru/ De la „Trel sarmale”; asupra „Dumnil avocat” se fac notații superficiale. Lipsita de caracter a „Dumnil primar” înmînîntă la caracterul său: „Cu bastonul de ivoria/De acasă pînă-n pretoriul/Fac-o coadă e fapt notoriu, iar aparția „Sefului de poștă” — simbol al forței dure și-a statutului burgez — și-a caracterul său: „Dumnil primar” e la-și quasi-haldeancesc în după răsare/Un leganat chipul/Ed domnului de melodie/Cu țîmă în omor/ Zvirle spre cimpe/Sădîm din sea ugor/Sar avînd de-a face cu o satiră, ceea ce este obiecta ca aceasta nu este prezentată trăsătura dominantă de caracter a celui ce simbolizează forța negativă, pentru pătrunderea mai adîncă a conflictelor neimpacate dintre muncitori și patronii care, deși vream, ar fi adus, credem, o contribuție mai valoroasă realizării istorice a cetor două povestiri.

„Dumnil primar”, „Dumnil avocat” și „Dumnil doctor” sînt simțiri la extirparea a ceea ce este învechit și anihilat în realitate. Nu se poate spune, însă, că toate producțiile din volum servesc cu aceeași intensitate la stirpirea fenomenului satirizat, deoarece una din cerințele de bază ale satirilor adevărate, anume necesitatea ca elementul comic să fie întovășit peste tot în conștința cititorului și sentimentului o disoluție în care s’facă simțit că suferim de puternie în cele mai multe din bucățile apărute în volum. Astfel, lectura unor satiric, amuzant și fapt notoriu, iar „Dumnil avocat” sau „Dumnil ser de poștă” dă cititorului mai mult impresia ridicolului grotesc decît acela al odiorității și creșterii cîrîndului. Considerăm că această situație e prielnică în primul rînd pentru a analiza multe elemente exterioare pur fizice de care arteseori omul — oricine ar fi el — se poate obiecta ca aceasta nu este substituită de esența și nu există este substituită lor. Altfel, vom întîlni în locul unor bestii, cum au fost în realitate simțirile „Dumnil primar”, coștii satirizati, — niște paltă grețoasă, dar deloc odioasă. Trăsiura dominantă de caracter a „Dumnil primar” e, oare, „În urechi îi sună știripa”: zăringă-zăringă” e steară de scene de disoluție

Insemnări despre Mihail Sebastian

Pentru istoria literaturii este poate mai prețioasă relatarea spectaculoasă a...

marxiști din zilele noastre. Acestea sunt...

canja" într-o accepție mai largă și mai substanțială.

Mihail Sebastian

După ce a terminat cursurile liceului „N. Bălcescu” din Brașov, Mihail Sebastian...

Piesa a fost terminată în august 1936 și a trebuit să aștepte doi ani pentru a fi reprezentată.

În comedia „Ultima oră”, „steaua fără nume” capătă înfățișare omenească și procesează pentru prima dată în piesele lui M. Sebastian...

torilor acestei drame. Departe încă de luminile concepției despre lume a clasei muncitoare, M. Sebastian...

EMILE VERHAEREN

Omenirea progresistă sărbătorește în aceste zile centenariul marelui poet belgian Emile Verhaeren.

Emile Verhaeren

afirma despre poet ceea ce el înțuși a scris despre Rembrandt: „Moartea a fost pentru el încetarea de a mai crea”.

Vasta lui operă poetică, însumând peste 30 de volume, citeva volume de teatru în versuri și altele de critică și studii despre marii maeștri flamanzi...

Efortul

Grupuri de muncitori cu răsuflarea grea Care sporiți cum treceți pe-a timpului șosea...

Vântul

Pe-n tinse bălării, la nesfârșit Vuiește vîntul de noiembrie! Pe bălării, la nesfârșit, Vîntu-a venit...

Pe-n tinse bălării, la nesfârșit Vuiește vîntul de noiembrie! Pe bălării, la nesfârșit, Vîntu-a venit...

„domnul profesor tușeste — tus seacă — și prin ochelari privește însepe față, care se îndepărtează.

„Dornic să depășească acest stadiu, emîndu-se chemat să se realizeze, Mihail Sebastian...

„În „Ultima oră” M. Sebastian n-a spus numai unei critici micuțoare...

„Primele folioane literare publicate de Mihail Sebastian (1927), pe vremea când era încă proaspăt absolvent de liceu și nu părăsise străzile înguste ale Brașovului...

„Jocul de-a vacanța” imaginea și vedea aburii. Un grup de oameni, cu visuri modestes, fum intelectual și sarc, o față simplă...

„În ultima oră” M. Sebastian n-a spus numai unei critici micuțoare...

După cel de al doilea Congres unional al scriitorilor sovietici

După cel de al doilea Congres unional al scriitorilor sovietici, particularitățile stilurilor marilor maeștri ai literaturii...

Intîlnirea poetului Mihai Beniuc cu cititorii din Pitești

Intîlnirea poetului Mihai Beniuc cu cititorii din Pitești. Lubiitorii de literatură și cercul literar „Orizonturi noi” din Pitești...

Intîlnirea poetului Mihai Beniuc cu cititorii din Pitești

Intîlnirea poetului Mihai Beniuc cu cititorii din Pitești. Lubiitorii de literatură și cercul literar „Orizonturi noi” din Pitești...

Urmare din pag. 1-a

crări despre Dosloevski care conține greșeli, editurile și organizațiile științifice și unii cercetători...

Prima piesă a lui Mihail Sebastian, fără să izbucnească să-i scoată pe eroii săi la o răspîntețe luminată...

„În ultima oră” M. Sebastian n-a spus numai unei critici micuțoare...

„În ultima oră” M. Sebastian n-a spus numai unei critici micuțoare...

„În ultima oră” M. Sebastian n-a spus numai unei critici micuțoare...

„În ultima oră” M. Sebastian n-a spus numai unei critici micuțoare...

Adunarea reprezentanților mișcării pentru apărarea păcii din R.P.R.

În zilele de 22 și 23 mai, în Palatul Marii Adunări Naționale...

România. Este vorba de întinerea cu o delegație...

Dintre scriitorii care au luat cuvântul, poetul Mihai Beniuc...

Desenul satiric, armă ascuțită în lupta pentru pace

Expoziția „Caricatura în lupta pentru pace”...

ADENAUER: — Ultimul model de... pălărie.

Desen de GION

Pionierii oferind flori delegaților străini

griculură au fost prezenți la această adunare...

torilor pentru pace, să ducă la bun sfârșit cauza nobilă a păcii.

Subliniind însemnătatea mondială a recentei conferințe...

Salutul Comitetului Sovietic pentru Apărarea Păcii

În adunare a fost citit mesajul de salut al Comitetului Sovietic pentru Apărarea Păcii...

Comitetul Sovietic pentru Apărarea Păcii trimite un salut fierbinte...

Să dăm tot ce avem în noi curat, nobil și înălțător

Poetul Eugen Frunză, laureat al Premiului de Stat...

MODUL DE VIAȚĂ ȘI DE MOARTE AL UNUI POET AMERICAN

I-am dat întâmplător de urmă într-o însemnare comemorativă...

NYLONIZAREA CLASICILOR

Mi-a revenit în minte o caricatură apărută în urmă cu mai bine de cincisprezece ani...

Viata lui Hart Crane se deapănă în noile condiții create poetului de modul de viață american...

Note și comentarii

La adunare au participat delegații din alte țări ca, Ikuo Oyama...

În chestia unei aberații Am citit în ziarul „Informația Bucureștilor”...

cuț poate, însemnează că dubiu există. Or, în speță, Matei Caragiale nu lasă nici un loc...

hoțomanii cari, devenind orășului, primăriei și oșmerii de un agă...

Anotimpuri...

În ultimul număr al revistei „Tânărul scriitor”, din revista de actualitate „Podgoriile”...

Sărbătorirea lui Mihail Șolohov la Casa Scriitorilor

Unirea scriitorilor din R.P.R. a sărbătorit marți 24 mai în cadrul unei adunări...

Un vultur liber și îndrăzneț plutește deasupra planetei

Scriitorul sovietic S. Babaevski, laureat al Premiului Stalin...

Epigrame

Continutul seria manifestărilor „Intilniri cu cititorii”...

Intilniri cu cititorii

Continutul seria manifestărilor „Intilniri cu cititorii”...

Redactor-șef: Zaharia Stancu

Redactor-șef: Zaharia Stancu Colegiul redacțional: Mihai Beniuc, Marcel Briașu...

Epigrame

Continutul seria manifestărilor „Intilniri cu cititorii”...

Epigrame

Continutul seria manifestărilor „Intilniri cu cititorii”...